

[Wilhelm.]

ministeriets eget tilsyn støttet af handelsministeriets jurister, af justitsministeriets jurister og af kammeradvokaten konkluderede, at gasrettighederne var forspildt.

Så talte hr. Glistrup om, at dengang kontrakten blev indgået, eller rettere koncessionen blev foræret væk, var der tale om det, han kaldte en hasardkontrakt, Jeg ved ikke, hvad det var for noget hasard andet end fra statens side. Der blev ikke betalt én øre for disse rettigheder, og de satser, der blev aftalt, hvis der nogen sinde blev gjort et fund, var mindre, end man kender noget andet sted i verden. Der blev ikke lagt pres på med hensyn til investeringsintensitet eller noget som helst, som man har gjort for de andre koncessioner rundt omkring i verden. Og blot for at drage en enkelt sammenligning: den sidste kontrakt eller koncession, der mig bekendt er indgået – det er en tre ugers tid siden – var i et område af Ægyptens del af Sinaiørkenen, hvor de arealafgifter, som olieselskaberne må bøde bare for retten til efterforskning, og før de finder noget som helst, er af en sådan størrelse, at hvis vi tænker os dem overført på det danske areal, som man har foræret væk til DUC, skulle det have indbragt den danske statskasse 18 mia kr. 18 mia kr. bare for at få lov til at kigge efter tingene og uden nogen som helst garanti for, at der blev fundet noget. Og så derefter, hvis der blev gjort fund, nogle helt andre afgifter, end man nogen sinde har drømt om i den danske koncession. Det er, hvad hr. Glistrup kalder en hasardkontrakt, og det kan jeg sådan set godt give ham ret i, men det er altså med modsat fortegn, en hasard fra statens side.

Så siger hr. Glistrup: hvis energipolitiske hensyn talte for det, så måske. Ja men det er lige præcis sagen, at energipolitiske hensyn taler for dette. I handelsministeriets energirapport går man ud fra, at man om fem år dækker ca. 15 pct. af den danske energiforsyning alene med gassen fra Nordsøen. Det er der bare ikke nogen som helst garanti for med de aftaler, der nu ligger. Der er ingen ilandføringspligt, der er ingen forkøbsret, og der er ikke noget som helst, der sikrer, at selv den gas, der kommer fra den danske del af Nordsøen, kommer til Danmark. Det turde være en forsyningsmæssig interesse at sikre dette, men det har partierne, som er det samme flertal, som afviser i dag, forspildt med aftalen i sommer, og det er bl. a. derfor, man burde spørge befolkningen.

Det er, som Børsen konkluderede dagen efter den aftale: fra nu af sidder A. P. Møller med nøglen til handelsministerens energiplan. Det er en energiforsyning, som er på højde med den, man forestiller sig med 5 a-kraftværker, man her lader forsvinde i princippet ud i den blå luft. Det er muligt, at man kan handle sig til rette med DUC, men det er lige så muligt, at man ikke kan, for både ilandføringskravet og forkøbskravet er opgivet i den aftale, der ligger.

Så kan man sige: der er ingen garanti for, at Nordsøgassen ville dække så meget. Jo, det er der faktisk, for det er en af de interessante ting, at der er næsten ingen uoverensstemmelse mellem A. P. Møllers opgivelse af gasforekomsternes omfang og så de opgivelser, der ligger bag handelsministeriets konklusion sidste efterår om, at gasrettighederne var forspildt. Der er en lille afvigelse på 10–12 pct., det er det hele, men i begge disse opgivelser er der tilstrækkeligt til efter handelsministeriets egen energiplan at forsyne Danmark med disse ca. 15 pct. i 20–25 år. Så er det, DUC bare siger: ja men det er ikke kommercielt udnytteligt, og handelsministeriet med justitsministeriets jurister i ryggen og med kammeradvokaten i ryggen og med handelsministeriets egne jurister i ryggen har sagt: jo vist er det så, og derfor er rettighederne forspildt. Der er altså i virkeligheden ingen uenighed om, at mængderne, der er fundet, er så store allerede – og så har jeg hørt, at handelsministeren siden har sagt, at der er gjort yderligere gunstige fund derude – at der ville være nok til at dække det, der står i handelsministeriets rapport. Det turde være energipolitiske hensyn, som her er groft tilside-sat med 15. juli-aftalen.

Handelsministeren (Per Hækkerup):

Hr. Wilhelm brugte i sit første indlæg det meget stærke udtryk en lodret løgn, sådan tror jeg det var, eller noget i den retning. Jeg vil dertil sige, at formelt er det korrekt, at det ikke var det samlede folketing, der fulgte og behandlede denne sag. Der anvendtes den fremgangsmåde, som var forudset, nemlig at man havde et særligt udvalg, som bestod af folketingsrepræsentanter, det såkaldte undergrundsudvalg, der fulgte sagen. Der er derfor ikke noget fordækt, gedulgt og hemmeligt i det. Men formelt kan altså hr. Wilhelm have ret. Jeg burde ikke have sagt folketinget, hvis man med dette forstår forsamlingen her, men